

K·MEO

SOC ILLA, VAIG A LA PLATJA D'ARGELERS DE LA MARENDA

El president dóna vuit-cents mil euros a la Bressola

Això de ser President m'agrada. No ho puc negar. Tot i que quan vaig per les espanyes m'insultin i em denigrin. També ho fan molts catalans indepes... però d'aquests me'n ric molt ja que han perdut bous i esquesques.

En canvi em sento molt gran quan em poso al costat del Rei o de Pedro Sánchez. Si clar, em passen dos pams i mig però jo soc com el gegant del Pi que va ballant pels camins de la seva política.

El dia 7 de març vaig a la platja d'Argelers. No sé si cal que prengui el banyador. La veritat és que no em ve gens de gust banyar-me en aquella platja i encara fa fred. Segons el protocol he de portar un ram de flors, dipositar-lo al peu d'una gran pedra, somriure lleugerament i estar disposat a que em xiulin. La meua àvia també parlava d'aquesta platja dient que si estava molt malament, que hi feia fred i que cagaven a la mateixa sorra i es rentaven amb l'aigua del mar. Per això em fa mala espina anar a la dita platja... però m'han dit que cal que hi vagi...

No entenc que els desgraciats que si van exiliar encara rememorin –i cada anys a més amés- el camp de concentració de la platja pels exiliats del gener del 1939. I per si no fos poc amb això, l'exili també està dividit com aquí, a la Catalunya que jo governo. Els d'origen

espanyol-castellà no poden tragar que els d'origen espanyol-català parlin entre ells la seva llengua o que facin onejar una bandera quadribarrada al costat de la bandera republicana. Tot això és massa complicat per a mi, ho confesso.

Em sento molt més còmode amb el rei i amb els del PSOE. Amb aquests tot és clar i diàfan. Des de que em van investir President vaig saber que calia "normalitzar el país" eliminant tot el que pugui semblar que Catalunya sigui una nació o una societat diferent de l'espanyola. Fàcil d'entendre i fàcil d'aplicar després del fracàs social dels independentistes.

Apa, no sé quina corbata em posaré. La roja? Una de blava? Sense? Uf, ja ho veurem més endavant. El que hem preocupa és que la gent de l'exili em demani diners. I ja hi ha, segons m'han dit, moltes demandes però jo crec que amb poques expectatives; caldrà que demani instruccions a Madrid i saber que en pensen els que tenen la clau de la caixa forta. Ha, sí. Ara ho recordo. Demanen diners per la maternitat Suïssa d'Elna que cau a trossos. Demanen diners per les escoles Bressola i les escoles Arrels que estan en números vermells. També demanen diners les associacions de memòria... com FREEE...

aquests que m'han convidat... i les editorials que publiquen en català i altres que ni recordo. Potser que si tanquéssim la casa de la Generalitat a Perpinyà ens estalviariem molts maldecaps.

Clar que per ara he de ser cautelós, en tot cas fins que Pedro Sánchez ensarroni els independentistes i pugui aprovar un pressupost. Pobre, tampoc ho té fàcil. Si cedeix –a mitges, es clar– els trens, se li reboten els maquinistes que des de temps immemorial fan el que volen amb els horaris... o quan condona el deute a tothom se li reboten també els PePeros i Vox. I encara ho té pitjor amb els cossos de seguretat que no accepten que els mossos els facin la feina que ells fan a la seva manera i com els dóna la gana. De fet, potser caldria que dimitís? Finalment aquest país és una merda, no?

Apa, no seré tan ruc! M'agrada ser President, m'agrada que m'anomenin honorable, m'agrada que em portin en cotxe amb xofer... i sobretot... com diu l'himne del país que presideixo... Catalunya serà més rica i plena... amb l'ampliació dels aeroports, amb els negocis amb les multinacionals... en fi... amb allò que és important. Si no hi haguessin catalans, tot aniria millor?

GARSA PROSTÀTICA

CANVI DE CARTES

Carnestoltes

Si no vas a l'escola a buscar els nens, passa Carnaval sense ni assabentar-te'n. Aquí ja no ha qui es disfressi. Quatre crestes de colors pels nens, quatre coronetes per les nenes i para de comptar. El carnaval no és el que era. I la culpa de tot la té el capitalisme.

Abans, quan les coses anaven com havien d'anar, quan els reis manaven i el poble menjava merda, l'església que està plena de la saviesa de l'Esperit Sant, va aconsellar al poder que donés dos dies de festa al poble. La vida dels vassalls era prou trista durant tot l'any i abans de passar les estretors d'una quaresma, seria bo que es desfoguessin una mica. Tal dit i tal fet.

De primeres, la festa era tímida però el poble que sempre estira més el braç que la màniga

va anar traspasat línies vermelles i van acabar convertint el carnaval en una orgia (especialment de carn).

El calendari laboral de la massa quedava així. Tres-cents dies de treball o esclavitud, seixanta dos per complir amb l'església i dos a tres per la disbauxa. Encara no hi havien sindicats.

Durant aquest parell de dies, com podeu imaginar, el poble treia tota la gana, la repressió i la ràbia acumulada durant l'any i fent veure que jugaven i emparats per la disfressa, s'afartaven tant com podien, es follaven les cabres i renegaven contra el poder civil, religiós i militar. Era la seva butlla.

El poder té corda, però se li acaba. Uns per raons morals, altres per motius de seguretat i els més per fer la punyeta, han anar prohibint les jornades festives. No del tot, és clar. La festa però ha quedat oficialitzada, controlada i turística. Els Ajuntaments organitzen rues i desfilen ben organitzats. Les colles triguen un any a preparar la festeta sense adonar-se que preparar un esdeveniment de protesta és precisament l'antítesi de la protesta i de la espontaneïtat. O sigui, que el poder torna a tenir al poble atrapat. I el poble, que si alguna cosa no ha perdut és el nas, ha deixat de participar, o dit d'altra manera de queixar-se lliurement. El que abans era dia de festa, ara és jornada laboral amb paga doble si tot va bé.